

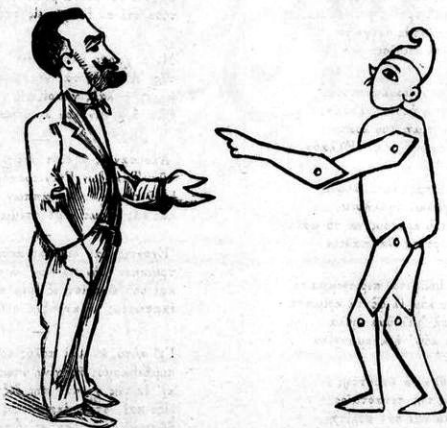
Κι' ἐν τὸν καθίσουν 'στὸ σκαμνί, ἐκείνο θά βαρύνη,
 κι' ὅπως γυμνῆ 'στους δικαστὰς ἀπέμεινεν ἡ Φύρην,
 κι' αὐτοὶ τὸ σῶμα τὸ σφραγὶν ἰδόντες γυμνωμένον
 ἐμίσησαν τὴν ἠθώσαν μετὰ πολλῶν ἰθαίων
 τοιοῦτοτρόπως, Περικλῆ, κι' ὄμιλις θά τραμᾶξῃ
 μὴ τοὺς μεγάλους λαιτουρῆς καὶ μερικὸν ἐν τῆσι
 εὐν δειξούν ποῖς μὴ 'σὸ βράκα φταμαίν' ἀπὸ μιτᾶξι
 κρημῖος γαργαλίζονται τ' ἀμύλητον τὴν σκίλην.
 Κι' ὅστερα καθέτοι καὶ ἰγὼ μαζὶ δὴν καὶ τσακωνώματι
 καὶ περὶ βελτιώσεως σὺγγὰ ἐν ἑσπεριώματι
 εὐν κατεντάτος κουεντῆς, καὶ βλάξ ἀπὸ τοὺς βλάκας,
 καὶ τοῦ τειροῦτη Μωσῆθ νὰ προσκυνῶ τὰς πλάκας,
 ποῦ τῆς κλοπῆς τὴν ἠδονὴν ρητῶς ἀπαγορεύουν
 εἰς θεοὺς εὐν τὸν 'Αγχολο Πρωτοδικαία κλιθῶν.
 'Ὡ ἰ μὴ τὸν δόξαν, Περικλῆ, τοῦ πάλαι Παρθενώος,
 φλέξ' ἀπὸ πολλοὺ μὴ πυροπολεῖ καὶ δυνατὸ μεράκι
 κι' ἰγὼ νὰ κλιφῶ κᾶτι τὴν κᾶν μετὰ σοὺ κᾶν μόνος
 ἔστω καὶ εὐν τὸν 'Αγχολο καὶ εὐν τὸν Παταουράκη.
 'Εὐσώσεξαι, βρε Περικλῆ, καὶ δὲν ἀντίγω πιᾶ,
 'βαριθῆκα νὰ συζητῶ μὴ τὴν παλινανθρωπιᾶ...
 τὰς ἰντολάς τοῦ Μωσῆθ θά καταρακαλιώσω
 πρὶν μὴ τῆς φτώχειας τῆς τιμαῖς φαρμακίους κρηπάρω,
 κι' ἰπτιρεῖς τὸ χέρι μου 'στὴν τοῖπι σου ν' ἀπλώσω
 καὶ τᾶδειο πορτοφῶλι μου τοῦλάγιστον νὰ πάρω.
 Δὲν βγαίνει τίποτα, μαρεῖ, μὴ τῆς ἡμεριδῆς
 καὶ προκοπῆ δὲν γίνεται μὴ δεκαετηριδῆς,
 μόνος εὐν πέρουν 'στὸ μεζὶ τὰ πεινασμένα πλήθη,
 ἐν δὲ νομίζης, Περικλῆ καὶ πρῶτο κουραζῶν,
 πῶς πάντα μὴ τὸν Καλαμῶν δὲ ζῆς τὸ κολοκῆθι,
 ἴωστος 'στὸν τάφο ζωντανῶς καθὸς τὴν 'Αντιγόνην.
 Κι' ὅταν σημάνη μὴ φορὰ ἐπιτρεῖται παρουσια
 ὁ Πλάστης τότε θά στραφῇ καὶ 'στὴν 'δική σου κλάει
 καὶ θὰ σοὺ πῆ ἀβρεῖ ποιητῆ καὶ φωροφανατία,
 ἐπιτήδης μὲς 'στὸν Ρωμῶν σ' ἵνα τὴν πλάσει
 γιὰ νὰ 'μπερῆσῃς κᾶτι τὴν καὶ σοὺ παθοῦσῃς,
 κι' οὐτ' ἴνα δὲν καταθῶσις πλησίον νὰ σωφρῶσῃς,
 μὴ μόνος μὴ τὸν Καλαμῶν ἴζουσις κολοκῆθις ;...
 φτοῦ ἰ νὰ γαθῆς, παλινανθρωπε, ἀλήθεια κι' ἀπ' ἀλήθεια.
 Αὐτὰ, καυμίνε, θὰ σοὺ πῆ ὁ Πλάστης θυμωμένους,
 καὶ σοὺ μὴ κατακόκκινη σφαγῖδα βουλομένους
 θὰ ψήσους 'στὴν κόλπει μαζὶ μὴ τοὺς διαθόλους
 χειρότερ' ἀπὸ σῆμερα, ἵπου σὲ ψῆν' ἢ κρῖσις,
 κι' ἀπᾶσους 'στὸν Παράδειστο θά βλίπῃς τοὺς 'Αγχολούς
 κι' ἄμᾶν νερὸ θὰ τοὺς ζῆτῃς τὴν γλώσσα νὰ δροσιεῖς,
 ὅμως ἐκείνοι, Περικλῆ, μηδὲ σταλιὰ δὲν ρίγουν
 κι' ὀπίσθια μεταξωτὰ γελῶντας θὰ σοὺ δειγνούν.
 Π. — Εἶναι καιρὸς ν' ἀφῆσους πᾶ τὴν φωροφανατία
 καὶ τῆς ἐκβαρβαρώσεως νὰ νοιώσους τὴν οὐσία...
 ἀπὸ τὴν ἐκβαρβαρώσειν ἔργειλσαισι εὐν ὄρομοι
 κι' ἐμεῖς δὲν 'καταλάθαμε τὴν γλύκα τῆς ἀκόμη,
 καὶ μὲνι ἀνεπίδεικτον ἐγγινετικῆς μαθητῆως
 τὸ βάρβαρον καὶ πρῶτυγον τῆς ταπεινῆς μας φύσεως.
 Φ. — 'Αχ ! ἄς 'μπερῆσαι νὰ γυθῶ μὲς 'στὰδεμα μας Ταμῆξ...
 εἶναι 'ντροπῆ, βρε Περικλῆ, καὶ πρῶτης ἀτιμίας
 Ρωμῶν καὶ σοὺ νὰ γεννηθῆς καὶ τίτοσις νὰ ψοφῆσῃς
 χωρὶς ἀνάμνησιν κλειθῆς ὀπίσω σου ν' ἀνήκῃς.
 Π. — 'Ας ἐκλεθῶ τοῦλάγιστον κανῆν δὲν νικίλινα...
 μὴ τοὺς προγόνους 'ντροπέμοι νὰ μ' ὀνομαζούν 'Ἑλληνας.
 Φ. — Πρίπει καλὰ νὰ λασιπῶθῆς καὶ πρῶτα νὰ βρωμῆσῃς
 ἐν θίλας ὅστερα καὶ σοὺ σᾶν κι' ἔλλους νὰ μωρῆσῃς,
 κι' ὅπως πολλὰ μωρωδικὰ μῆς' ἀπὸ βρωμῆς βγαίνουσι
 ἔτσι κι' αὐτοὶ ποῦ λαχταροῦν ἐπίσκομοι νὰ γένουσι

πρῶτα βρωμῶμεν κι' ὅστερα σκορπίζουσι μωρωδικῆς
 κι' εἰς θεοὺς δὲν λασιπῶνται μοιραζῶντα καρυδιῆς.
 Π. — Μὰ δὲν μοῦ λές 'στῆς 'Αλειπούς ἐπίγειος τὸ κυνῆγι ;
 Φ. — 'Ἡ Δόξα πρὸς τῆς 'Αλειπούς τὸ τρόποιος μ' ὀδήγη,
 τῆς μάχης δ' ὁ κοινοῦτῆς 'στους οὐρανούς ὑψώθη
 κι' ἡκούσθη λέγουσα φωνὴ ἐτὴν νίαν νικῆν φάλλεται
 κι' ἀρετικὰς ἐκπληρόνεται εἰ τῶν αἰώνων πόθοι,
 ἐν ὅθ καὶ ὄλετα εἰς αὐτοὺς ἀντὶ τοῦ ὄθητα βάλεται.
 Καὶ σᾶν γυρίζαν ἀπ' ἱκαὶ μὴ ἐπικυμῆν μῆτι
 κᾶποτα καρόσσα 'πρῶτα μὴ τὸν Μιτροπολίτην,
 κι' ὄλοι σ' αὐτὸ τὸ θῆμα ρουτοῦσας μ' ἕνα στόμα
 τὴν γῆρας 'στὴν 'Αλειπούς κι' ὁ Γερμανὸς ἀκόμα,
 καὶ καὶ ὄθῃς ἐνόμισαν τῶν θεατῶν τὰ πλήθη
 πῶς τὸν ἐκάλεσαν κι' αὐτὸν τὴν 'Αλειπούς νὰ πιάσῃ,
 κατόπιν ὅμως, Περικλῆ, τὸ πρόβλημα ἰλύθη
 κι' εἶπαν πῶς τὸν ἰπῆσαν μαζὶ νὰ τοὺς ὀμαθάσῃ.
 'Ἄλλ' ὅμως κι' ἄλλη ἔτιχη παράτα νὰ συμπίσῃ
 καὶ κόσμος ἔτρεξῃ πολὺς στεφανία ν' ἀποτίσῃ
 'στὸ μῆνη' ἀρχαίους στρατηγούς, εἰς τὸν Καραϊσκάκη,
 κι' εἶπαν καὶ 'στὸν Διάδοχο νὰ κουραθῆθῃ λιγάκι
 καὶ νὰ προσφίρῃ 'στὸν νεκρὸν τὸν ὑψηλὸν τοῦ φόρον
 κι' ἔγυρις διὰ λῆξουσι τοὺς εἶπει παρηγόρων :
 εὐν εἰκυρὸς στεφανίωμα τοῦ στρατηγῶν νὰ κάμω,
 ἀνάγκη πρὸς τὸν θριαμβὸν τῆς 'Αλειπούς νὰ ὀράσω,
 ἀλλοίως ὁ κόσμος τῆς Αὔλης σπουδαίος θά θυμώσῃ,
 πλὴν στίγμης κι' ἐκ μέρους μου τὸν γίροντα παπσοῦ,
 κι' ἐν ἡ μεγαλῆ τὸ σικιὰ ποθῆ νὰ μ' ἀνταμώσῃ
 ἰπῆτῆς τῆς πᾶρᾶλλῶ νᾶλλῆ 'στὴν 'Αλειπούς.
 'Αφοῦ λοιπὸν ὀμνήθησαν τῶν μαχητῶν αἱ νίκαι
 κι' ἔγυρις 'στὸ σπῆτι τοῦ καθεῖς ἀλιωρούμενος,
 ὁ Βασιλεὺς φαρμακίους 'στὴν Σφρακτιγῆ ὑπῆκει
 μὴ τὰ δεινὰ τῆς 'Αλειπούς πολὺ βεβαρωμένους,
 καὶ περὶ λυγῶν καὶ φανῶν ἰσπερινοῦ ἀφᾶς
 πρὸς τὸν Ἡραῖον ἔδωκεν γιὰ τὰς ἀνεσκαφᾶς,
 καὶ μάθε πῶς κι' ἐν ἔγγιτα τὴν 'Αλειπούς νὰ πιάσῃ
 μὴ καὶ 'στὴν ἀρχαιότητα ποῦ τοῦ δὲν ἐξαῖναι,
 καὶ τῶρα τῶρα μάλιστα τοῦ ρίκτη Βασιλεῖα
 μεράκι τοῦ κατήντησε ἡ δόξα ἡ καλῆ,
 γιὰ τὴν νία, Περικλῆ, καθὸς τὸ ζέρον κι' ἄλλοι,
 μαζὶ μὴ τὴν παρᾶφας κι' αὐτοὺς μὴ τὸ κουτάλι.
 'Ἐκὶ λοιπὸν τάχρῃκα μὰς ὁ Βασιλεὺς 'καμῶρωσαν
 ὁ Βασιλεὺς δὲν ἔπαυε τῆς πῆτρας νὰ μετρεῖ,
 καὶ δύο νοῖοι 'Ἑλληνας ἐκ πεινας τὰ 'κακῶρωσαν,
 ὁ μὲν 'στὴν Κοντεβαζαίνα, ὁ δὲ ὀτὰ Φιλιατρά.
 Καὶ τῶρα δὲς μὴ 'γρηγορὰ τὸ τακτικὸν μπαγλαδῶμα.
 Π. — Ὅρος λοιπὸν, βρε Φασουλή, μὴ ἐξλο καὶ μὴ σᾶρωμα.

'Αγχολὸς ὁ πολλὸς κι' ὁ Πραϊτῶρ Φασουλή.

Φ. — 'Ἐξ ὄλης τῆς καρδίας μου ἀθήν σὲ κηρύττω
 καὶ βγάξω τὸ καπέλο μου καὶ σοὺ φωνάζω ζῆτω,
 κι' ὄμως ἔβαλεν ὁ Πίνδαρος τοὺς Ὀλυμπιονίκους
 ἐπιθωμῆσι κι' ὁ Φασουλή μὴ φόρμιγγας νὰ ψάλλῃ
 ἔσαν ποῦ ἐσοκακίλαις τὰς παρακαταθήκας
 κι' ἐγῶρασι κι' ἐγγλῆτισσι κι' ἔδωκε πᾶνε κι' ἄλλοι.

Δὲν εἶσαι σοὺ κατάδοις, ἀλλ' ἕνας μάρτυς ἦρας,
 κι' ἔγω πολλὴν διαβῆναι κι' ἰγὼ νὰ σὲ θαυμάσω,
 κι' ἀμῶσως τὸ παράσημον ἐκείνου τοῦ Σωτήρος
 εἰς τὰ γενναία στήθη σου διακρύβω νὰ κρεμάσω.

Σ' ἔμεινα δὲν χρειάζεται... σὺ πρέπει νὰ τὸ φέρῃς, ὅπου τὴν ἐκβαρθάρωσι ἰνόνησι καὶ ξίρισι.

Σὺ τῆς ἐκβαρθάρωσις τὸ γίνημα καὶ θρίμμα ρίψε περιφρονήσις ὅστους δικαστάς σου βλίμμα... σὺ πρίπου Μεγαλόσταυρι καὶ ἰγκώμια καὶ δῶρα καὶ ἂν πᾶρ' ἢ ἐκβαρθάρωσις κατ' ἄλλο ὅσον τῶρα, θάλλουσι καιροί, κατὰ δική, παρ' ὧν ἰξυνοῦμενοι, πού σὺ θὰ γίνῃς δικαστῆς καὶ ἡμεῖς κατηγορούμενοι.

Τότε θὰ γίνῃ ἡμπαϊγμός τῶν δικαστῶν καὶ γλεῦθ ἐκίνοσι ὁ βλακέντιος, πού δὲν ἔμπορὶ νὰ κλῆθῃ, καὶ τότε γὰρ τοὺς ὀπαδοὺς τῆς ὀπισθοδρομήσις, πού νηστικοὶ τυλιγόνται ὅτῃς φτώχειας τῶν τὰ ράκη, νυχθημερόν ἐντάλλματα θὰ βγαίνουν φυλακίσις ἀπὸ τὴν εὐγενείαν σου καὶ ἀπὸ τὴν Πατισουράκη.

Τότε καθεὶς ὑπάλληλος τοῦ τόπου τοῦ μουφλούζῃ θ' ἀνοίγῃ μοδιστράδικα μὲ τὴν κυρία Γκρούζῃ, τότε καὶ ἐγὼ ὅτῶν γαίδαρο θὰ κάτσω πισοκάπουλα, τότε πολλοὶ τὸ πᾶ σὲ κάτρω μαζὶ σου θὰ χορεύουσι, οἱ δικασταὶ ὅτῃς ἔδρασι τῶν θὰ κόβουσι τὴν τράπουλα καὶ τὰ κορίτσια χάρισμα θὰ τὰ διακοροῦν.

Τότε καθένας παστρικός τὴν κάπα του θὰ στρώσῃ καὶ ἢ θέμις ὧν τῶν κλεπτῶν θὰ βγαίῃ κουβερνάντα, καὶ αὐτὸς πού δὲν δριζέται πῶς κατὶ θὰ σουφρώσῃ τῆς ψήφου τὸ δικαίωμα θὰ χάνῃ μὲ γὰρ πάντα, καὶ ὅτῶν κινόν περιγέλων ἑλευσίθ' ἀφίεται, ἐν ἄλλοις λόγοις μασκαρῆς καὶ τῶν σκυλιῶν θὰ γίνεται.

Τότε καθεὶς πατόκορρα τὸ παρὼθ θὰ βρίζῃ, τότε καὶ ἢ ὁ μόςχος θὰ βρωμᾷ καὶ ὁ βούρκος θὰ μυρίζῃ, τότε καὶ μὲς ὅτῃς σούρα καὶ πέρην τῶν σούρων καὶ τὸ ἄικό σου τόνωμα θὰ τβουον γὰρ καμάρι,

καὶ μέσα ὅτῃν κοιλᾶθ' αὐτὴ τῶν ἀσελγῶν Γεμάρων κανίνα δὲν θὰ βρισκεται παλῶν σερμου γομῆρι.

Ὅποιοι κόσμος ἀγαθὸς καὶ εὐτυχισμένοι ἀληθῶς ἔκιν' οἱ πατριῶτα, ὅπου θὰ ζῶν ὡς τότε.

Κι' ἐγὼ δὲν εἶναι δυνατόν τὸ κράτος ν' ἀπολαύσω τσιούτων νέων πολιτῶν καὶ ἀπὸ χαρᾶν νὰ κλαύσω :

ἴσως τότε πᾶ καὶ ἐγὼ, πού πολλὰ μωρολογῶ, νὰ τοιμῶσω νὰ σουφρώσω καὶ Ταμεία νὰ σκρῶσω.

Ὅρθῶπου ὑπερήφανος καὶ περιφρόνι πάντα καὶ ἐπίτρεψε, κατὰ δική, λιβάνι νὰ σοὺ κάψω καὶ τῶν ὑποδημάτων σου νὰ λύσω τοὺς ἱμάντας, καὶ γὰρ τοὺς τόσους ἄθλους σου νὰ κόψω καὶ νὰ ράψω.

Δὲν πρέπει κάτω ντροπαλὸς τὴν κεφαλὴν νὰ κλινῇ καὶ ὅπῃτα πρόγονος καὶ σὺ τῶν νεωτέρων γίνῃς, ὧν τὸ πνεῦμα καὶ ἢ ψυχὴ ὅτῃν μνήμη σου θὰ στρέψῃ καὶ θὰ σὲ βρίζουν μοναχῆ πῶς ἔκλεψες ὀλίγα, τῶν δ' ἀπογόνων ἢ φυλὴ μὲ δάφνης θὰ σὲ στήθῃ καθὼς καὶ ἡμεῖς τὰ γάλατα τοῦ Κοραῖ καὶ Ρήγα.

Κι' ἂν λὲς ἀλήθεια πῶς ἐσὺ μοναχός σου δὲν φταῖς μὲ καὶ ἢ ἄλλοι ὅτῃς ἀμάκκις σου μπερδεύτηκαν αὐταίς, γὰρ αὐτὰ, κλεινὴ κατὰ δική, ποσὸς μὴ χολοσκάνης... γὰρ τὴν καινούρια δόξα μας καὶ σὺ μοναχός φθάνεις.

Τους συναδέλφους τους τρανούς εξ ύψηλου θεώρει
και μίς 'σ'τά μούτρα φτύνει με και τραβα μου το μούσι,
κι' αν ιδιάσθης δίκαια, τους δικαστάς συγχώρει...
έρες αυτοί, ουκ είδασι καθόλου τί ποιούσι.

Μη θίλγης να συκοφαντῆς τους παχυμουλαράτους,
γιὰ τούτους δέξου νὰ φανῆς σωτὴ ψευτοφυλλάδα,
πρέπει νὰ λίμε πάντοτε γιὰ τὴν τιμὴ τοῦ κράτους
πὺς μόνον οἱ πολὺ μικροὶ συρρύνουν 'στὴν Ἑλλάδα.

Μετὰ τὰ πολλὰ τὰ σκάνδαλα καὶ τὰς ἀποκαλύψεις
δὲν πρέπει νὰ πληγώνωνται μεγάλοι ὑπολήψεις,
γιατὶ 'μπορεῖ κι' οἱ δανισταὶ τοῦ κράτους νὰ τὸ μάθουν
καὶ τότε τὰ σπουδαῖα μας συμφέροντα θὰ πάθουν.

Γι' αὐτὸ λοιπόν, καταδοκίμ, κι' ἐμεῖς τὰ περιτρίματα
ἐξ πένουμι 'στὴν ράχη μας τὸν κῆμ ἢ φ τοῦ κριμάτα,
τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς ἄς μὴ 'μιλοῦμε κινῶλα
γιατὶ 'μπορεῖ τὸν κόκα μας νὰ κόψ' ἡ καρμανιόλα.

Πανάμωμον τὴν Θίμιδα καθ' ὅλα νὰ κηρύττης
καὶ νὰ σὲ πῆνῃ πυρτὸς ἐμπρὸς τῆς τεταρταῖος...
σὲ συγχωρῶ σὰν ἄνθρωπος, ἀλλὰ καὶ σὰν πολίτης,
μηδὲ κι' ὁ πρῶτος εἶσαι σὺ, μηδὲ κι' ὁ τελευταῖος.

Κι' ἂν μ' ἐρωτῆς καλὰ καλὰ, νομίζω κουταμάρα
τόσον παρὰ γιὰ φυλακαὶς τὸ κράτος νὰ 'ξωδεύῃ
ἰνέσω καθὲ πατριτικῆ ἀφειρομοουσούρα
ἔξω ἀπὸ τὰ κάτεργα μ' ἐκίνο κοροϊδεῖ.

Καὶ τώρα, οἱ παρακαλῶ, λυθῆσαι με κι' ἐμένα,
κι' ἂν τίποτα σ' ἀπέμεινι ἀπὸ τὰ φραγμένα
εἰς τίτλους, εἰς χρωῖγραφα, εἰς μετρητὰ κι' εἰς εἶδος,
στεῖλε το δῶρο 'στὴν γιορτῆ τῆς δεκαετηρίδος.

Τῶν θανεσιῶν ἡ σπεῖρα πρὸς τὸν κλειτὸν Σωτήρα.

'Εμάθαμε μὲ τόση ἀπορίαν
πὺς πάλι σὲ παράσφιζε ἡ κρίσις,
κι' ἐκπαιτων τὴν μεγάλην ἵταίρειαν
τοῦ Πειραιῶς ἐκέρυξες Λαρίσις.

'Εμάθαμε πὺς χάσκει καὶ τὸ κράτος
πρὸ νέου σωτηρίου κατορθώματος,
πὺς ἠλιαδὴ ἐκέρυξες ἰσχάτως
ἐκπαιτων τοῦ μεγάλου ἀξιώματος
τὸν Βουλευτὴ τὸν Τάκη τὸν Γκιννοῦση,
προτοῦ τὴν καταδικνῆναι του ν' ἀκούσῃ.

'Εμάθαμε τὰ δόντις πὺς θὰ τρίξης,
κι' ἂν δυνατὴ σὲ πῆσῃ στενωρῶρις
ἐκπαιτων ἐκ τοῦ θρόνου θὰ κηρύξης
καὶ τὴν Βασιλισσά μας τὴν Βιτώρις.

Ἰδόντες πὺς σ' ἐπρόσβαλε καινούρις
περίεργος ἀθίνεια καὶ φούρις,
πὺς κι' οἱ πιστοὶ τοῦς φόβους τὸν δὲν κρύπτουν
ὅτι 'μπορεῖ ντουριὰ νὰ ζεκατώσης.

κι' ὅσο τὰ φόντα βλέπεις πὺς ἐκπίπτουν
τόσο καὶ σὺ ζεσπῆς εἰς τὰς ἐκπτώσεις.

Μετὰ χάρας ἀκούσαντες μεγάλης
τῆς 'Αλεπούς τὰς νέας ἐκρατῆτας,
ἂν κι' ὁ λαὸς γκαριζῇ ὁ χαμᾶλης
πὺς ἀρχισκν καὶ κρούσματ' αἰσιτίας.

'Ακούσαντες πρὸς τούτους καὶ τὰς δίκαις
τῶν Τάκηδων Γκιννοῦσηδων κι' 'Αγῶλων,
ὅπου τιμῶν τῶν πάππων σας τὰς θήκας
καὶ σὰς κοσούων μὲ στίμμ' ἀκτινοβόλων.

'Εχόντες καὶ δικαίαις ἀφορμαῖς
τρέμονεν μὴν πληθύν' ἡ συμφορὰ μας,
καὶ σοῦ καπίσην ἔξαρκα κι' ἱράς
ἐκπτώτους νὰ κηρύξης τοῦ παρὰ μας.

Γι' αὐτὸ, ἂν καὶ πολὺς σοῦ πείρη κόπης,
συμθετασμός ἄς γίνῃ ὅπως ὅπως,
κι' ἐκ τῆς χρυσῆς τῆς δόξης σου νεφίλης
ρίξῃ καὶ 'στους ἐκπτώτους ἕνα μάτι,
δῶσε μας δσα δσα κι' ὅτι θίλεις
κι' ἐμεῖς θὰ σοῦ φωνάζομε σπολλάτῃ.

'Αλλῶς, σὶρ Μυλλορῶς, θ' ἀπομείνης
ἐκπτώτος τῆς μουρῶλις λορόδωνης,
καὶ δίχως νὰ τὸ θίλῃ θὰ σὲ κἀνωμε
νὰ θυμηθῆς ἀρχαῖο ἱπιστόδιο,
τοῦ Νικολῶων ἐκίνο, καὶ θὰ βάνωμε
τὸν καθὲ Ρόκ καὶ Λασκῆρι καὶ Ρόδιο
ἀντὶ τοῦ νέου ὄμων 'στὸν 'Απόλλωνα
τὸν ἰδιόκν ἄνω καὶ μὲν 'ἀνακρούσων,
ποῦ νὰ σεισθῶν τεμένη χρυσοκόλωνα
κι' οἱ πρόγονοι νὰ ἔγῳν νὰ τὸν ἀκούσων.

Καὶ τότε 'στὴν 'Αθήνα θ' ἀριβαρώμε
κι' ἀφοῦ τὸ πορτιμῆνι μας πρῶτα κρύψωμε
τὸν ὄμων 'στὸν 'Απόλλωνα θὰ πάρωμε
κι' εἰς ἔλιν σας τὰ μούτρα θὰ τὸν τριψώμε.

Ἐκαὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

'Ἦλθαν καὶ τάνοητίαις εἰς τοὺς 'Αθονοπούλους,
ἔλα τοῦ τριχόντις σερμῆ κι' ἀνιγῆς καὶ δούλων,
ἦλθαν γραβᾶτις καὶ φουκὸ καὶ γόνει καὶ μαντίλης,
μπεσσοῦνα καὶ 'ποκάμια, καὶ τί δὲν ἦλε 'ρώτια...
πολλὸν κυρίον ἀνδρῶν ἄμειος τὰ κανέλια
καὶ τρέχουν μὲ τὰ ἴσπερα ποῖς νὰ τάρπατῃ πρῶτα.
Πῶ ἢ πῶ ἢ σπολλῆς ἤλεντὸ μὲ μόνους καὶ κανέλιας
κι' ἰσώθρακα μετατόμα καὶ κἀλοῖσι καὶ κανέλιας
πρὸ τῶν μεγάλων ντισεγιὸ τὸ πλοῖστο συνᾶρ . . .
ἐκίνο' οἱ 'Αθονοπούλοι δὲν κἀνων πᾶ ποῖρα.

Φῶς ἐκ τῶν ἐνθῶν, Πάτωνας Ἀραχούη συγγραφῆ,
ποῦ πάντα πρὸς τὴν ἔσθεν φιλοσοφίαν ἴριες,
γλαυροστάτη, γάλατος, τὸ μάλιστα σερφί,
τὸν κόσμον δὲ τοῦ πνεύματος καθόλου ἀποδέις,
κι' αὐτὸν τῆς ἀνθρωπότητος ἀνακρίττει φῶρον . . .
Μεταῖριον ἐκδέιται ἀντὶ ἔρχωμεν τσοσᾶρον.